

O letargo da lavanda

Laura Camino Plaza

i.

Á beira das autoestradas fun deixando caer
as sementes dos soños albuxíneos
das utopías nas que recrearse cando a carga é grande
por ver se da liberación
nacían lavandas
e pensaba na concentración
das herbas na cunca de té da miña avoa

a miña avoa

e parecíame escoitar de fondo o mar das cidades de interior
é dicir
as nubes a piques de romper a chover
como sinal propicio para a floración.

O tempo da sementeira semella un lenzo
por encher de cores, sabores e cheiros ancestrais.

ii.

Hai anos, cando aínda era inocente
(tanto literal coma figuradamente)
xogaba a mergullar as dedas na auga
e imaxinaba que se as tiña o tempo suficiente
acabaríanme por saír branquias
e podería quedar a durmir no mar.

Hai menos anos, cando xa sabía da culpa

e tamén do prezo da confianza,
pedíronme que falase do meu fogar
e só me saía cavilar en espuma e cunchas rosáceas.

A violencia das ondas espárexéndose sobre as rocas
ten algo de loita primixenia, de paz universal.

iii.

As dedas da perna dereita do meu avó
dormen nun nicho mentres o resto
do corpo descansa no leito dun hospital.

Fixéronlle un corte limpo
como os que fai miña avoa nas patacas
que vai apañar coa señora Carme

o meu avó

que sempre foi o máis telúrico da familia
gusta de falar dos ciclos das plantas e das árbores
especialmente do letargo frío da lavanda
alí onde a terra rompe lene e a xeadada
cobre fina o nacemento da montaña

superpoño eu historias mitolóxicas de faros atlánticos
que recenden a salitre e teñen o tacto quente da area

o meu avó mais eu
o té da miña avoa ao lume
o aire morno da cocíña

é unha escena de loita primixenia, de paz universal,
un lenzo rebordante de matices ancestrais

e brindo.